

[Per Hækkerup.]

tinget, fik vi at vide, at nu skulle det være forbi med den propagandistiske linje, nu skulle man ikke være demagogisk, nu ville man ikke inlade sig på overbudspolitik, men nu ville man gå ind i et positivt samarbejde med de andre partier. Jeg må sige, at det er lykkedes det ærede medlem hr. Aksel Larsen med usædvanlig dygtighed — nej, måske ikke engang usædvanlig, med sædvanlig dygtighed — at forspilde enhver chance for reel indflydelse. Det ærede medlem ved jo udmærket godt, hvorledes den parlamentariske situation er her i tinget. Det undrer mig derfor, hvis den tilfredshed, det ærede medlem tilsyneladende giver udtryk for, virkelig skulle modsvares af tilfredshed i hans parti; jeg er overbevist om, at det står i direkte modstrid med den linje, andre medlemmer af det ærede medlems parti har proklameret.

Når vi fra regeringspartierne side har kunnet nå til et forlig med oppositionspartierne, venstre og det konservative folkeparti, når vi overhovedet har lagt dette kompleks af forslag frem, skyldes det først og fremmest den betragtning, at det gælder for os om at gennemføre en balancering af den økonomiske politik, så at vi kan opretholde produktion og beskæftigelse.

Man kunne måske godt fra regeringens side og også fra de to samarbejdende oppositionspartiernes side have sagt: det er ikke nødvendigt, ikke tvingende nødvendigt at foretage noget indgreb i den øjeblikkelige situation. Men det er min faste overbevisning, at hvis man havde valgt den mere lette rolle at sige, at man ville lade tingene gå, ville resultatet være blevet det, at vi i løbet af få måneder, formentlig allerede i indeværende år, ville være blevet bragt i en sådan situation, at indgreb simpelt hen havde været uundgåelige — også indgreb af betydelig mere drastisk karakter end dem, vi nu foretager.

Derfor forekommer det mig, at den politik, der nu er skitseret, og som nogle måske endda vil mene kommer noget sent, i hvert fald for så vidt kommer i rette tid, som vi nu kan nøjes med — det vil forhåbentlig vise sig tilstrækkeligt — mindre drastiske indgreb, mindre byrder på befolkningen, end vi ville være nødt til at fore-

tage, hvis vi lod tingene glide et halvt års tid endnu.

I den henseende kan man, og det har man også gjort, stillet det spørgsmål: hvorfor har regeringspartierne indladt sig på et forlig med venstre og de konservative? Enhver, der sammenligner det, der nu ligger på bordet, med de forslag, som regeringen oprindeligt fremsatte, kan jo se, at der er givet indrømmelser til de to partier til højre i salen. Hvorfor indlod regeringspartierne sig på det? Jeg skal ikke gentage mine bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen om den parlamentariske situation her i salen; men jeg vil gerne sige, at man havde jo som baggrund for de forhandlinger, der blev ført, en lang række udtalelser fra erhvervslivets side, hvori der blev lagt stærk vægt på, at der nu blev gennemført det, som nogle kalder en sanering, andre en afdæmpning, men som jeg ville foretrække at kalde en balancering af den økonomiske politik og den økonomiske udvikling. Det er da helt oplagt, at skulle regeringen have gennemført sine foranstaltninger med sit eget i hvert fald meget snævre flertal — hvis jeg må bruge det udtryk — så ville denne regering ikke have stået på samme måde i forhold til erhvervslivet som i det øjeblik, der står et bredt politisk flertal her i tinget bag den økonomiske lovgivning, der bliver gennemført. Netop på det økonomiske livs område, hvor det drejer sig om dispositioner i finansverdenen og erhvervslivet rundt omkring, er det af afgørende betydning, at de uden for denne sal, der skal træffe dispositioner vedrørende det økonomiske liv, har tillid til holdbarheden af det, vi her foretager os. Jeg mener, at dette er det vigtigste, der er opnået ved forliget mellem de 4 ansvarsbevidste partier; denne holdbarhed er det afgørende, det er den, som giver erhvervslivet tillid og dermed tro på, at det kan lykkes, hvilket jo i sig selv bidrager til, at vi lettere og sikrere opnår det, vi sigter imod med vor økonomiske politik.

Vi kan fra mit partis side sige, at sådan som ordningen nu er udformet, tilfredsstiller det, for så vidt angår finansåret 1962-63, det, der var vor målsætning. Vi får den finansielle stramning, der skal til. Vi gennemfører den afdæmpning i bygge- og an-